

IN MEMORIAM

EL DR. RAMON SALA I CAMPS

El dissabte dia 12 d'abril de 1997 moria a Barcelona, a l'edat de seixanta-dos anys, Ramon Sala i Camps, prevere de la diòcesi de Vic i professor de la Facultat de Teologia de Catalunya. Una inesperada, ràpida i greu malaltia li va llevar la vida.

Va ser un personatge prou conegut dins l'àmbit cultural i eclesial de Catalunya, ja que en la seva trajectòria diguem-ne acadèmica es comptabilitzen innumbrables activitats de caire docent, amb les quals es va guanyar una bona fama de mestre agut i perspicaç.

La Facultat de Teologia de Catalunya no pot deixar de dedicar-li un bon record –*in memoriam*– en les pàgines de la seva Revista Catalana de Teologia. El professor Ramon Sala ha estat un teòleg que honora l'Església de Catalunya i la cultura del nostre país català. Fou un mestre amb un prestigi intel·lectual i humà de relleu extraordinari. Certament amb la seva mort hem perdut un teòleg de gran solidesa i un virtuós de la reflexió. Se'ns n'ha anat un teòleg eminent, amb un tarannà inscrit en la línia progressista de la història humana i del pensament cristià. Fou realment, i de manera molt singular, un pensador crític de bona llei. Tot el que sentia i llegia, indefectiblement ho havia de fer passar per la mola d'una anàlisi molt estricta i estava sempre atent a no caure mai en assentiments lleugers. Era un estudiós que anava a fons de debò; tenia el do, no sols de destriar bé el gra de la palla en allò que llegia o captava, sinó sobretot de saber *triar* –remarcar–, amb un enginy selectiu poc comú, el nucli bàsic de tota exposició que se li posava al davant.

A l'edat de deu anys –1944– va ingressar al Seminari de Vic, on estudià Humanitats i Filosofia. Des del curs 1952-1953 fins al 1956 va fer els cursos de Teologia a la Universitat Gregoriana de Roma, obtenint el títol de Llicenciat; al mateix temps féu els cursets corresponents de cara al doctorat; inicià una tesi sobre sant Isidor de Sevilla, sota la tutela del professor de Litúrgia H. A.P. Schmidt.

Va ser ordenat de prevere a finals de novembre de 1957. Regentà durant un breu temps la parròquia d'Espinelves (Osona) i de 1958 fins a finals de 1959 va ser vicari a la parròquia d'Aiguafreda (Osona). Durant el curs 1959-1960 va continuar els cursos de doctorat a la Universitat de Múnic (Baviera, Alemanya), treballant amb el professor Pascher. De l'octubre de 1960 fins al juliol de 1962 va ser capellà d'un col·legi de monges benetes a Wald, freqüentant assíduament la Biblioteca del monestir de Beuron (Baden-Württemberg), on hi ha un dels millors fons teològics d'Alemanya.

De l'octubre de 1962 fins a l'octubre de 1964 va exercir de vicari a la parròquia de Santa Maria d'Igualada (Anoia). Durant el curs 1964-1965 fou destinat de prefecte al col·legi de batxillerat de Sant Miquel dels Sants de Vic; deixant aquest càrrec, en 1965 inicià el seu mestratge de Teologia (Cristologia i Sagraments de Reconciliació i Unció dels malalts) al Seminari de Vic. Un cop es traslladà el teologat de la diòcesi de Vic a la Facultat de Teologia de Barcelona, secció Sant Pacià (1968), el professor R. Sala entrà en el claustre de professors de l'esmentada Facultat com a docent, també, de Cristologia i dels sagraments de la Reconciliació i Unció dels malalts.

Pel juny de 1970 sofrí un infart de miocardi, essent operat del cor pel juliol de 1974. Refet plenament de la malaltia, continuà impartint les seves lliçons amb normalitat, fins que pel gener de 1984 sofrí un accident, anant en tren, a causa d'una pedrada que algú –un xic salvatge– va llançar a la seva finestra des del costat de la via, cosa que li produí una lesió al cervell. De llavors ençà, esdevingut afàsic, hagué de fer una llarga recuperació. Passat un quant temps, continuà les seves classes, fins que, a poc a poc, per allà els inicis dels anys noranta, va haver d'exercir altres serveis a la Facultat més convenients i aptes, atesa la seva circumstància: seminaris, cursets de grau i traduccions (coneixia i escrivia l'alemany a la perfecció)...

Mentrestant, en aquesta seva situació, va ser un dels fundadors –encoratjat pel prestigiós neuròleg Dr. Lluís Barraquer– de l'Associació d'Afàsics de Catalunya, esdevenint-ne darrerament el president. Va participar en diversos simposis sobre l'afàsia a Luxemburg, Estrasburg, Würzburg... Estava ja designat per a ser nomenat president europeu de l'Associació d'Afàsics quan la mort el va sorprendre (12 d'abril de 1997) a causa d'una leucèmia galopant, que començà a manifestar-se-li només un mes i mig abans.

El professor Ramon Sala, amb el seu toc d'ironia, de bon humor i rialler, ens ha deixat un record afable. Era certament una persona molt reservada, rarament explicitava les seves preocupacions, com tampoc mai hom no el va sentir queixar-se dels seus mals. Va suportar les seves sobrevingudes inclemències amb una sorprenent dignitat.

La Facultat de Teologia de Catalunya li deu un agraïment molt singular, atès que Ramon Sala va esmerçar tots els seus savis i copiosos coneixements teològics en bé de la vida de la Facultat; a ella dedicà els millors anys de la seva existència a la terra. Ara ell frueix del fruit del Misteri Pasqual, misteri que tant

va aprofundir amb els seus estudis, tant va estimar amb la seva vida i tant va esperar amb la seva fe i amor a Jesucrist. De tot cor li diem: «In pace».

Ramon POU

EL DR. RAMON PRAT I PALLARÈS

El propassat dia 24 de juliol morí Mn. Ramon Prat i Pallarès, professor de les Facultats de Teologia i de Filosofia de Catalunya. Tenia seixanta-sis anys. El 7 d'abril, mentre conduïa, havia patit un infart que li provocà un accident; després de tres mesos d'internament (en el decurs dels quals va recobrar la consciència), la vigília de Sant Jaume va sofrir una nova crisi cardíaca que va ser definitiva.

Nascut a Barcelona el 21 de març de 1932, va ser un estudiant brillant. Es va llicenciar en filosofia (1956) i teologia (1960) a la Universitat Gregoriana de Roma i en filosofia a la Universitat de Barcelona (1958). Fou ordenat prevere al Colegio Español de Roma el 19 de març de 1960. Durant un breu temps va ser coadjutor a la parròquia de Santa Maria de Barberà.

L'octubre de 1961 el Dr. Gregorio Modrego el va nomenar professor d'ètica i superior al Seminari Conciliar de Barcelona on va impartir llatí, exercicis literaris, criteriologia, filosofia moral, tipologia del coneixement científic i lògica matemàtica. A partir del curs 1967-1968, a la Facultat de Teologia de Barcelona (secció de Sant Pacià) va impartir ètica, una matèria que va continuar ensenyant quan es van unificar les dues seccions.

A partir del curs 1972-1973 va ser també ensenyant d'ètica a la Facultat de Filosofia i Lletres de la Universitat de Barcelona. Allí va impartir també seminaris sobre la filosofia del treball i de la praxi, sobre anàlisi del llenguatge moral —una de les seves grans preocupacions intel·lectuals— i sobre la metaètica de Wittgenstein, una de les figures del pensament contemporani en qui més havia aprofundit. Havia estudiat també l'ètica de Jean Nabert, filòsof francès molt rellevant, però alhora poc conegut, seguidor de Fichte i de Kant.

Dins les qüestions aprofundides de filosofia moral, va impartir: «El binomi natura-cultura en ètica» (1991-1992 i 1993-1994) i «Ètica mínima: plantejament i implicacions» (1995-1996 i 1997-1998). Va cedir el seu extens fitxer, fruit d'anys de recerca, a la Facultat Eclesiàstica de Filosofia i la seva rica biblioteca a la Biblioteca Pública Episcopal.

Va participar en diverses activitats científiques i era autor, entre altres publicacions, d'un llibre sobre la vida sacerdotal: *El sacerdot avui, vida i missió* (Nova Terra, 1969).

La seva tasca docent va anar acompanyada durant catorze anys d'una dedicada responsabilitat diocesana: va ser rector del Seminari Major de Barce-